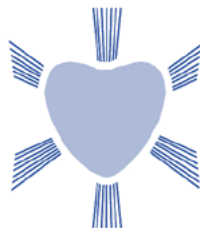

SRDÍČKO

ročník XVII. 5
17. 11. 2013

NA SLOVÍČKO

Ať chceme nebo ne, jdeme do finále letošního roku. V účetnictví je sice práce celý rok, ale termín 31. 12. je jedinečný. Do tohoto data musí být zaplacené, proinvestované dotace i jiné radosti. Je čas možností darů s možným odpočtem DPH v příštím roce, čas sčítání i odečítání.

Dluh farnost

V tomto duchu sčítám celkem velký dluh, který je zapotřebí umořit. Díky dotacím, ke kterým musíme dodat značný finanční díl, jsem byl již loni přinucen vypůjčit si 400 tis. K tomu musím připočítat nutné odvody, které ještě nejsou zaplacené, což činí asi 130 tis. V letošním roce jsme dostali dotace ve výši 170 tis. A musíme proinvestovat do konce roku 500 tis., jinak nastane velmi nepřijemná situace. Sami můžete vidět, že kostel potřebuje ještě mnoho opravit. Takže, k dluhu již zmíněném musím získat ještě 300 tis. Vaše štědrost již potřebnou částku zmenšuje, ale stále je zapotřebí sehnat 750 tis, abychom pokryli potřebné částky.

Jen pro zajímavost chci podotknout, že jako františkáni provádíme rekonstrukci fary odděleně od farních (kostelních) příjmů. To znamená z peněz Provincie bratří františkánů. Jen za naši komunitu dlužím 500 000 Kč, které splácíme z našich platů a vašich darů. Takže **jsem milionář**, ale v dlužích.

Dluhy farnosti i komunity můžete postupně sledovat na www.farnost-husovice.cz/kontakty.

Všem dárcům děkujeme.

Tvoření adventních věnců

Poslední sobotu v měsíci, 30. 11., na faře proběhne od 14:00 hod. kulturní zážitek – výroba adventních věnců. Pokud přijдете, vezměte si 100 Kč jako příspěvek na věnec. Veškerý materiál bude k dispozici.

Máte-li doma něco k dekoracím a chtěli byste to dát do společného (slaměnky, statice, jiné sušené dekorace), rád to přijímám. Také chvojí z lesa je zajištěné, ale je možné, pokud máte, darovat jiné, třeba neopadávající zelené, také se uplatní.

Žehnání adventních věnců bude především v neděli při desáté, ale je možno již v sobotu při večerní mši sv.

Konec se předpokládá kolem večerní mše sv.

Rozsvícení vánočního stromu

1. 12. odpoledne bude před kostelem program u příležitosti rozsvícení vánočního stromu. Vystoupí děti z okolních škol. Já bych měl také něco málo říci a paní starostka (dálkovým ovladačem) strom rozsvítí.

Váš br. Filip, OFM

SLOVO BRNĚNSKÉHO BISKUPA VOJTĚCHA CIKRLEHO K UKONČENÍ ROKU VÍRY

Milé sestry, milí bratři, apoštolským listem *Porta fidei*, vydaným 11. října 2011, vyhlásil papež Benedikt XVI. Rok víry. Jeho oslava byla zahájena 11. října 2012, u příležitosti padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu, a skončí 24. listopadu 2013, o slavnosti Ježíše Krále. Také v naší diecézi se v tento den k ukončení Roku víry připojíme. Na rozdíl od společného zahájení Roku víry v katedrále, ukončení v brněnské diecézi proběhne jednotlivě ve všech farnostech.

Zaslechl jsem k tomu poznámku: Proč se vůbec má Rok víry ukončovat? Zahajovat ano, ale ukončovat? – Zajímavý pohled k zamyšlení. Ano, proč vlastně připomínat něco, co už končí? Možná i proto, abychom se mohli zastavit a bilancovat – a hlavně poděkovat. Rok víry měl být pro nás příležitostí k tomu, abychom ještě důkladněji pochopili, že základem křesťanské víry je „setkání s událostí, s Osobou, která otevírá životu nový obzor a dává mu rozhodující zaměření. Pokud se víra opírá o setkání se zmrtvýchvstalým Kristem, můžeme ji stále znovu přijímat v celé její plnosti a kráse. Víra je i za našich dnů darem, který je třeba znovu objevovat, opatrovat a dosvědčovat, neboť Pán každému z nás umožňuje prožívat krásu a radost křesťanské existence,“ uvádí papež Benedikt XVI.

Smyslem Roku víry bylo také povzbudit a podpořit naše osobní obrácení k Bohu, znovu objevit radost z víry a ochotu ji v dnešním světě předávat dál. Možná jsme Rok víry oficiálně začali, možná ho tak i ukončíme. Ale jak jsme tuto nabídku církve přijali a využili osobně?

Víra, i když je osobní, nikdy není soukromou záležitostí. Když si otevřeme Skutky apoštolů, můžeme se dočíst o tom, jak žilo první společenství církve. Tito věřící si silně uvědomovali, že patří k sobě, že tvoří jednu rodinu (4,32), vnímali potřeby druhých věřících – nikdo neměl nouzi (srv. 2,45, 4,34), „vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se“ (srv. 2,42), pobývali v chrámu, společně chválili Boha (srv. 2,46–47). A jak se na tyto křesťany díval svět? Je možná překvapující, že „byli všemu lidu milí“ (srv. 2,47). Víru, kterou jsme přijali od Boha jako dar a kterou nám zprostředkovali rodiče, kněží i jiní lidé, máme prožívat společně. Co to znamená? Podle svých schopností si navzájem pomáhat, povzbuzovat se k životu podle víry, dělit se o svoji osobní zkušenost s Bohem a tím o něm svědčit.

Využijme k tomu i zbývající týdny Roku víry. Bůh ocení každou naši snahu.

K tomu žehná

† Vojtěch

MISIE

Ve dnech od 3. do 8. října 2013 pořádali bratři františkáni ve spolupráci se Školními sestrami sv. Františka za podpory mnoha přátel, řádů a kongregací misie v Českých Budějovicích. Jejich cílem bylo především formou setkávání v ulicích, divadelního představení, koncertu, adorace, přímluvných modliteb a jiných aktivit šířit Kristovu radostnou zvěst. Dovolte, abych se zde s vámi podělil o některé své dojmy.

Zařadil jsem se mezi ty, kteří vždy ve dvojicích procházeli městem, aby oslovovali chodce, a mluvili s nimi o víře v Boha a jeho nezměrné lásce, kterou je bez přestání zahrnováno veškeré stvoření i každý člověk zvlášť. Pochopitelně jsme zažili mnoho odmítnutí, ale i mnoho přátelských a milých setkání. Ovšem, vždy jsem měl pocit, že narážíme na určitou opatrnost, váhavost a nedůvěru. Po dvou dnech těchto setkávání, která se odehrávala, jak se mi zdálo, výhradně a pouze jen na lidské rovině, jsem začínal propadávat určité skleslosti a smutku. Rojily se ve mně pochybnosti, jsem-li vůbec alespoň trochu použitelným nástrojem k šíření evangelia, zda-li má naše misie vůbec nějaký smysl, a zda-li celé toto snažení není jen lidský projekt, do kterého snad Bůh ani nemá chuť příliš zasahovat.

Ale jednoho večera, kdy jsme zvali místní obyvatele do kostela k adoraci a přímluvným modlitbám, přišla odpověď. Když jsem tam vešel, řekl jsem si v duchu ohromen: „To snad není možné, ten kostel je živý.“ Ano, bylo tam mnoho

lidí a stále noví odněkud jakoby zázračně přicházeli. A život, který tam byl, nebyl ten běžný, ustavičně roztěkaný a nesoustředěný, ale život zcela obrácený k Pánu, k jeho tajemné přítomnosti v Nejsvětější svátosti oltářní. Zpětně v tom poznávám zvláštní přítomnost Ducha svatého. Tak jsem mohli bezprostředně zakusit, jak se Bůh dotýká lidských srdcí, jak posměch a odpor vůči své církvi mění v tichý úžas a vděčnost, jak proměňuje zatvrzelost v slzy a pokornou vnímavost, jak přivádí už mnoho let ztracené ve svátosti smíření nazpět, jak zoufalství, smutek a samotu nahrazuje nadějí, jak léčí a hojí, jak ohromuje a každého si podmaňuje tichým a důvěrným sdělením něčeho ze svého bytí, a jak ukazuje, že je to výhradně On, kdo koná celé misijní dílo, a že my jsme jen nepatrní služebníci, jejichž úspěch je zcela jen v jeho rukou. Zde jsem si opět v plné síle mohl uvědomit tu zvláštní logiku, podle níž Pán dává mnohem více, než bychom my sami vůbec kdy mohli dát, ba dokonce mnohem více než můžeme očekávat.

Od těchto událostí, kdykoli budu číst ve Skutcích apoštolů o prvotní době církve, bude má představa o tom, co se tehdy ve skutečnosti odehrávalo, mnohem přesnější a určitější. Vlastně jsem vás chtěl tímto jen povzbudit k odvážnějšímu podávání svědectví slovem i životem o Životu. Někdy totiž stačí z naší strany opravdu jen málo, ale dá-li Pán, mohou se dít velké věci.

Váš postulant Jan

A SVĚTLO VĚČNÉ AŽ JIM SVÍTÍ....

Řada pamětníků si ještě vybaví dnešní husovický park bl. sestry Restituty jako pietní místo, hřbitov, na který chodívali jako děti. V sobotu druhého listopadu na základě původního určení opět husovický park zažil spoustou plamínek i světlem modlitby za zemřelé, kterou pronášelo spolu s P. Filipem nečekané množství farníků nejen z Husovic, ale i ze Soběšic. Prosvítit temnotu a vnést do jinak ponurých míst, ať už jde o park nebo fenomén smrti, světlo naděje se stalo pro mnohé důležitou výzvou. Světlo soustředěné u pomníku obětem válek svítilo jak do věčnosti, tak zároveň všem nočním poutníkům, kteří si zvolili cestu parkem.

-ara-

DUŠIČKY

Listopad přichází zahalený mlhou a spadaným listím, aby hned na počátku rozsvítil plamínky vzpomínek na zemřelé. Těžko říci, co mají na mysli nevěřící lidé, kteří na „Dušičky“ pravidelně zdobí hroby a rozsvěcují svíce, ale něco v jejich nitru musí rezonovat, jinak by to nedělali.

Irvin D. Yalom ve své knize *Pohled do slunce* nabízí nazírání nevěřícího na smrt a poukazuje na důležitost uvědomění si hodnoty života právě pro jeho odsouzení k zániku. Člověk, který se dívá dál, může využít ještě další možnosti, stejně jako malý chlapec, který dal své mámě do kapes spoustu drobností, aby byla vy-

bavena na cestu „tam, kde ji čekal Bůh“. Byl to jeho způsob vyrovnání se s bolestnou skutečností. Možná je pro nás listopad vybudnutím k zamyšlení, co dáváme svým bližním na cestu za Bohem v čase, kdy jim můžeme ještě dávat bez zmíněné konečnosti a co si sami na cestu chystáme. Rozhodně je listopad měsícem, který nese svoji melancholii, abychom v ní zahlédli jasné plamínky světýlek a kromě vzpomínek nacházeli odpovědi na otázky, které nám klade Bůh vším a všemi, co a které nám v životě posílá.

-jas-

KOMINÍK

Před pár dny chodil Vranovskou ulicí v Brně-Husovicích kominík. Není obvyklé potkat ho v dnešní době a už vůbec ne na faře. Jakoby měl připomenout, že aby vonný dým modlitby věřících mohl nerušeně stoupat k nebi, je zapotřebí čas od času odborného zásahu pročištění všeho, odkud modlitba stoupá. Jestli jsou naše mysl, srdce, duše, vztahy příliš zanesené sazemi, nenese se k nebi pokojný proužek dýmu, ale jakási špinavá pokroucenina. Jestliže do kamen nepřikládáme krásná polena dobrých vztahů, ale jen nevábné brikety, nestoupá z komína zrovna libá vůně.

Bůh prožívá vzájemnou lásku ve Svaté Trojici. Kdyby do ní chtěl jen tak zapojit člověka, protože má lásky nadbytek, stačí-

lo by mu stvořit Adama a bylo by hotovo. Jenže Bůh zamýšlel vzájemné vztahy lásky mezi lidmi, tak jako fungují v Trojici, mezi jakýmikoliv lidmi a proto přidal k Adamovi Evu, aby poukázal na to, že sám je člověk příliš málo. Nejen dnešní doba zná nouzi ve vztazích, tato krize zaznívá už v žalmech. Ale není tím víc naší cestou pamatovat na biblické svědectví o prvních křesťanech, kteří své okolí překvapovali neobvyklou vzájemnou láskou? Nemá být naše společně žitá víra stejným svědectvím pro svět, který žízní po vztazích, přestože zdánlivě vyzdvihuje nezávislost?

Kominík zkontroloval farní komín a šel dál... Jaký kouř našich modliteb stoupá k nebi v naší farnosti, církvi, zemi....

-kac-

PODĚKOVÁNÍ ZA DOPROVÁZENÍ NA CESTĚ

V červnu t.r. jsme vyjeli z Brna na poznávací zájezd do jižní Francie. Z Brna nás jelo 5 kamarádek, z toho 2 věřící. Plán cesty byl krásný. Měli jsme navštívit města Perugia, Lyon, Carcasone, Tarbes, podívat se a vykoupat ve Středozezemním moři, ale také vyjet do maličkého státu Andora, který leží vysoko v Pyrenejích.

Z Andory sjet přes Španělsko do francouzských Lurd. Zde jsme měli objednaný hotel u řeky Gávy a naplánované, že zde 2x přenocujeme. Dále jsme měli projíždět krajem mušketýrů Armagnac a pak přes nejvyšší most světa v Milau, provoněnou Provence, krajem básníka Petrarkey do La Saletty, kde jsme měli objednané poslední ubytování na cestě před návratem přes Arbelville domů.

Z Brna jsme vyjžděli za krásného letního počasí. To však vydrželo jen jeden den. V Německu se začalo kazit a pak se značně ochladilo. Třetí noc jsme strávili v Andoře v krásném hotelu, který byl postaven přímo vedle velké dravé řeky. Pod okny nám celou noc hučel splav. V noci jsme zažili dvě bouřky s vydatným deštěm, který nás pak provázel celé dva dny. V plánu jsme měli sjet přes španělskou část Pyrenejí na nocleh do francouzských Lurd. Cestou nás provázel velmi vydatný déšť a tak jsme jen sledovali, jak se koryto řeky plní. Voda stoupala a začala se vylévat z břehů do okolní krajiny. Byly zatopené louky i lesíky. Krávy pobíhaly volně po silnici a naopak koně zase stáli strnule v ohradě, přestože jim voda sahala až po břicha. Na silnici jsme potkávali jen ojedinělá auta. Když

jste projížděli těsně kolem koryta řeky, viděli jsme, jak se voda již valí přes dvory i stavení, která stála u řeky. Zanedlouho silnice zmizela ve vodě a my jsme se museli vrátit zpět serpentínami nahoru do Pyrenejí a najít jinou delší cestu, která by nás přes tuto spoušť převedla. Bylo stále pošmurno, venkovní teplota nebyla vyšší než 12°C, mraky visely až na zem. V tomto nečase se náš autobus šplhal zpět do kopce, aby zkusil jinou delší cestu, kterou nám poradili místní hasiči, kteří snad jediní projížděli Pyrenejemi v tomto počasí.

Opět jsme velmi pomalu sjížděli do údolí. To jsme již měli zprávu z brněnské cestovky, že náš hotel v Lurdech je pod vodou, ale nemáme zoufat. Budeme ubytováni v jiném hotelu na bezpečnějším místě... V Čechách bylo na teploměru 35°C ! A padla vláda... Sjížděli jsme velmi pomalu. Při pohledu z okénka autobusu stále stejný pohled, hustě přšelo a rozvodněná, běsnící řeka, která již tekla po celé trase mimo své koryto. Náhle jsme zastavili. Z okénka autobusu jsme viděli vrtulník, policii i hasiče. Kus silnice chyběl.... 5 minut před naším příjezdem byl stržen proudem vody a další kusy zeminy mizely v řece přímo před našima očima! Nedalo se jet dál. Museli jsme se znovu otočit a po konzultaci s policií se vrátit vysoko do hor a najít další cestu a doufat, že bude průjezdná.

Zpočátku byla v autobuse dobrá nálada a nikdo si ani nepřipouštěl, že by z deště mohla být průtrž a že by nás tento vydatný déšť mohl provázet celý den. S kamarádkou Emilkou jsme se na sebe podí-

vály a domluvily se, že se začneme modlit k Panně Marii, aby nás bezpečně převdla touto rozvodněnou neznámou krajinou. Když déšť sílil a voda přibývala na intenzitě, začaly jsme se intenzivněji modlit. Také jsem rozeslala několik sms zpráv svým „věřícím sestram“ do vlasti s prosbou o modlitební podporu. Když jsem chtěla poslat zprávu o modlitbu dvěma známým kněžím, o nichž vím, že by moji prosbu nebrali na lehkou váhu, telefon odmítl službu a od tohoto okamžiku z telefonu neodešla ani jedna sms-ka. O to intenzivněji jsme se s Emilkou začaly modlit další růženec. Jedna slavný, druhá radostný. To jsme si řekly až později, protože jsme se modlily potichu a určitě jsme byly jen my dvě, co se v autobuse modlily.

Když jsme vyjeli na vrchol k čerpací stanici, kde jsme již před několika hodinami projížděli, řidiči nám ohřáli párky. Bylo již kolem 19 hodiny. Mezitím obdrželi zprávu, že máme zajištěno ubytování v jiném hotelu na cestě, protože se dnes již do Lurd nedostaneme. Opět jsme sjížděli deštivou rozvodněnou krajinou do údolí. Začínala noc a nálada potemněla. Veselohru nevalné úrovně ze současného života společnosti jsme již celou viděli. Někdo navrhl, že budeme zpívat. To bylo to, co nás trochu rozptýlilo, soustředili jsme se na zpěv a přezpívali snad kde co. Od Holka modrooká, přes lidovky, písničky Waldemara Matušky i Karla Gotta až po Kaťušu a Píseň práce...po 22. hodině za stálého deště jsme konečně dorazili na ubytování ještě ve Španělsku.

Ráno jsme vyjeli do Lurd. Opět, celou cestu, nás provázel pohled na rozvodněnou řeku. Stále přeprchalo. Večer jsme přijížděli do Lurd, kde nás čekal zavřený pout-

ní areál. Voda již opadávala, ale přesto bylo místo zjevení Panny Marie pod vodou. Řeka Gáva byla vylita z koryta a zanechávala po sobě spoušť. Vše jsme si mohli jen fotit z prostranství před horním chrámem.

Přesto jsme se však večer mohli zúčastnit mše sv. v angličtině a také světelného průvodu, i když jen v menším měřítku. Vycházeli jsme od jediného zdroje „lurdské vody“, která tekla z kohoutku po levé horní straně kostela. Vše, co jsme prožili, jsme Panně Marii odevzdali a poděkovali za ochranu. Nakoupili jsme nějaké upomínkové předměty, nabrali vodu a ráno odjížděli dál. Plánovaný dvoudenní pobyt se nám scvrkl na několik hodin.

Jeli jsme opět podle programu na další nocleh. Cestou jsem si všimla, že řidiči kupují ve větším množství motorový olej. Na druhý den nám oznámili, že mají prasklou hadičku, kterou olej protéká a není v jejich silách tuto závadu odstranit, i když se o to pokoušeli, opět se závada objevila. Domluvili si výměnu v servisu. My si prohlédneme krásné středověké městečko a po 2 hodinách pojedeme dál po plánované trase do La Saletty. To ovšem netušili, že v servisu mají polední dvouhodinovou přestávku. Plánované zdržení se tak protáhlo na 4 hodiny. Bylo jasné, že večeri v La Salettě v 18 hodin nestihneme. Domluvili balíčky na 21 hodinu. To už mi však bylo jasné, že v tu hodinu nemůžeme být na místě. Již jsem jednou na tomto místě zjevení PM byla, a cesta do téměř dvoutisícové výšky není vůbec jednoduchá, zvláště ne v noci. Na ubytování do poutního domu jsme dorazili unaveni po tříadvacáté hodině. Po delším hledání někoho, kdo by nás ubytoval, jsme byli úspěšní. Dostali jsme balíčky s večerí a klíče od pokojů a po půlnoci

uléhali ke spánku. Snídaně byla domluvena na 8 hodinu a odjezd na 10.30.

S Emilkou jsme se domluvily, že vstaneme v 6 hodin, abychom si místo zjevení v klidu prošly, promodlily a abychom také našly, kde bude sloužena mše svatá. Když jsme prošly okolí, ocitly jsme se v kostele, kde jsme slyšely homilii v češtině! Byla tam skupina několika poutníků od Mělníka – Saletini. Měli s sebou také novokněze a řádovou sestru. Byla to jejich poslední mše sv. na tomto místě před odjezdem domů. Byl to pro nás úžasný dar a hluboký zážitek. Když jsem přistupovala ke sv. přijímání, začaly mi proudem téct slzy a nebyla jsem schopna toto pohnutí žádným způsobem ovládnout...

Když jsem staršímu knězi vyprávěla, co nás na cestě po Španělsku a Francii potkalo cestou do Lurd i sem na toto poutní místo, potvrdil mi moji domněnku, že nástrahy zlého jsou velké, zvláště když se někdo modlí za nevěřící v autobuse a přivádí je k Panně Marii, protože ona každé-

ho jednoho cestujícího z autobusu pozvala osobně na tato místa zjevení. V budoucnu se každému ukáže, proč sem byl pozván... a přátelsky mě objal.

Po snídani jsme vyšli ven již do mlhy. Celý prostor se ponořil do hustých bílých mraků a bylo vidět sotva na pár metrů. Děkovaly jsme Pánovi, že jsme si přivstaly a vše si prošly za dobré viditelnosti. Kromě zavazadel jsme naložili i vodu od Panny Marie La Salettské, která vyvěrá z místa zjevení a je volně přístupná každému poutníkovi.

V mlze jsme sjížděli do údolí. Překrásný výhled se nám naskytl až když jsme sjezli asi o 200 m. Ve výšce 1 600 m n/m. jsme obdivovali krásu Savojských Alp.

Touto vzpomínkou bych ráda poděkovala všem, kdo se za nás modlili a přispěli k tomu, abychom bezpečně zdolali všechny nástrahy na cestě. Nebylo jich málo.

Více o zjevení v La Salettě můžete najít na www.saletini.cz

S díky Věra a Emilie

SLAVNOST JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE

I.N.R.I. Tuto zkratku jste už určitě všichni viděli. Nejčastěji se vyskytuje na křížifixu, kde je nad hlavou Ježíše. Podle Bible ji tam přibil Pilát a znamená: Jesus Nazarenus Rex Iudaeorum (Ježíš Nazaretský Král Židovský).

Východní církev užívá namísto toho písmen INBI, vycházející z řecké podoby nápisu (Iésús ho Nazóriaios ho basileus tón Iúdaíon).

Ježíš na kříži má nad svojí hlavou nápis Král. Ale ten, kdo mu jej tam umístil, Ježíše ani náhodou za krále nepovažuje. Je-

žíš, jenž uzdravoval nemocné, křísil mrtvé (který z uznávaných farizeů nebo jiných společensky významných lidí to dokázal?), je poplivaný, posmíváný, odsouzený k smrti. Není nikdo, kdo by se ho zastal, není nikdo, kdo by v něm viděl krále. Maria mlčky nese bolest svého Syna s důvěrou v Otce, lidsky je bezmocná. To je náš Král, kterého slavíme v poslední neděli církevního roku. Náš Král – bezmocný, potupený, pohrdaný člověk, Bůh. Král, který znovu přijde na konci časů.

Jarka Cýrusová

PATROCINIUM

Patronka římskokatolické farnosti Brno-Lesná, blahoslavená M. Restituta roz. Helena Kafková byla jako řádová zdravotní sestra dne 29. října 1942 odsouzena nacistickým říšským soudem ve Vídni k trestu smrti. Toto datum slaví farnost Brno-Lesná jako tzv. patrocinium. Tentokrát bylo patrocinium slaveno již v neděli 27. října 2013. Při mši svaté v 10.30 hod byl hlavním celebrantem P. František Hylmar SJ, bývalý český provinciál jezuitů. Koncelebroval P. Pavel Hověz, farář v Lesné. Po mši svaté byla uctívána relikvie bl. M. Restituty. Odpoledne se v DCBL sešlo 35 poutníků, kteří se vydali pěšky do rodného domku bl. M. Restituty do Husovic. První zastávkou byl kamenný kříž na hra-

nicích Lesné, druhá zastávka byla na bývalém husovickém hřbitově, který je nyní přeměněn na park Marie Restituty. Poutníci si prohlédli interiér domku bývalé rodiny Kafkovy, který je majetkem brněnského biskupství.

Text a foto: Karel Pažourek

ADVENT ZAČÍNÁ NA FAŘE ANEB SVATOONDŘEJSKÉ TVOŘENÍ VĚNCŮ

Nahlédneme-li do Wikipedie, dočteme se o symbolice adventních věnců toto:

Rozsvícení svící na adventním věnci nepřímou navazuje na židovskou tradici starou 2000 let – na slavení svátků světel zvaných Chanuka. Na židovských chanukových svícnech se rozsvěcuje postupně osm světel. Některé zdroje ale odkazují i na starý germánský zvyk zapalování ohně v zeleném kruhu, který byl symbolem slunce uprostřed zimy.

Adventní věnec je vykládán jako symbolika Kristova kříže a ve vztahu ke čtyřem světovým stranám jako jeho pozhledání na každou světovou stranu. Tato symbolika ustupuje pro neznalost křesťanství s moderními adventními věnci, na které se svíčky umísťují libovolně a i jejich počet je různý (šest i tři). Čtyři svíčky symbolizují čtyři týdny, jež předcházejí Vánocům. Jejich světlo pak Krista, který je světlem světa ozařující plamenem lásky každého člověka. Řekl totiž: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12) Podle jiných výkladů byl věnec vždy (od románských dob) určen vítězi, tímto vítězem nad temnotou je podle křesťanské víry Ježíš, jehož narození je v adventu očekáváno.

Pro nás může začít mít symbolika adventního věnce ještě další rozměr – setkání farnosti při jejich vytváření. A roz-

hodně nejde o to, či věnec bude vyzdobenější, lépe udělaný atd. Setkání na samém začátku adventu se může stát tradicí, ale především šancí započít prožívání adventu v kruhu ostatních, adventní věnce pak nebudou jen symbolikou očekávání příchodu Krista (i když i to je na nich podstatné), ale stanou se i symbolem setkání v kruhu bližších vztahů. Jinak se při pozdravení pokoje podává ruka sousedovi, kterého vidím jen na mši a jinak tomu, kdo mi pomáhal při výrobě věnce vymotat se z vázacího drátu ☺. Většinou člověk potřebuje s druhými prožít něco navíc – společně tvoření nebo jiné zážitky, aby pro něj ten druhý začal být nejen známá tvář, ale už i známé jméno.

Před časem byla naše fara plná Ondřejů a proto je snadný i termín k zapamatování adventního tvoření – svátek svatého Ondřeje. Možná nám svatý Ondřej vyprosí zručnost a nápaditost, abychom vytvořenými věnci potěšili své blízké a rozsvěcovali na nich postupně svíce s radostí a nedočkavostí, jakou znají malé děti (přes všechny potíže s přípravou Vánoc související ☺). Takže v sobotu 30. 11. naplníme faru radostným jásotem nad naší nevyčerpatelnou tvořivostí. A protože náš nebeský Otec je Tvůrce všeho, zajisté z nás bude mít radost i On, tím víc, čím se podaří i vytváření (nejen) adventních vztahů.

-red-

SLEPÉ ULIČKY

Kdysi dávno putovali do naší země dva věrozvěstové, aby každý z nich svým, jinak otevřeným srdcem šířil živou víru v Krista. Putování zajisté nebylo snadnou letní procházkou a bolavé nohy nebyly největším problémem. Občas také uvízli v nějaké slepé uličce (jen se jí tenkrát tak ještě neříkalo) a byli nuceni se zastavit a vyprosit si moudrost Ducha svatého pro další část cesty. Nejednou se hledání odehrávalo asi nějak takto:

„Cyrile, říkal jsi doleva a podívej se, kam jsme došli! Odtud žádná další cesta nevede! Nakopnul jsem si palec o kámen a nemám nejmenší chuť se vracet. Mám žízeň, hlad a od začátku se mi zdálo lepší zabočit doprava!“

„Metoději, vážně jsem říkal doleva, ale opominul jsi, že jsem stál zády k tobě! Jakmile jsi vykročil, přidal jsem se v domnění, že vidíš lepší cestu. Ani já nemám touhu vracet se na začátek, ale věřím, že se odtud nějak vymotáme.“

„Nejlépeší by bylo, abychom každý pokračovali po svém, Cyrile. Díváš se na většinu věcí úplně jinak než já a abych pravdu řekl, většinou ti ani nerozumím. Půjdu po svém a každý z nás si splní svůj úkol, jak to nejlépe dokážeme, bez toho, že bychom se zbytečně brzdili.“

„Dobrá, Metoději, jestli se ti to zdá lepší... Myslel jsem, že spolu zkusíme najít nějaké východisko, jestliže jsme jednou bratři, ale chápu tvé rozhořčení. Cesta je opravdu náročná a chvílemi jsem z ní velmi unavený a rozmrzlý. Zároveň pevně věřím, že si nás Pán vede i tímto způsobem, byť značně nepřijemným.“

„Ty, Cyrile, zbytečně dlouho tady rozprávíme a lidé na nás marně čekají. Já jdu dál. Sbohem, možná se někdy setkáme.“

„Sbohem, Metoději jsme sice v koncích, ale jestliže prolezu tam těmi křovinami, možná najdu novou cestu. Budu se za tebe a za všechno stále modlit. A podívejme, je zde plno ovoce na utišení žízně a hladu a kousek dál prosvítá snad nová cesta. Metoději...aha, už je pryč. Nevadí, natrhám ovoce do mošny, kdybychom se brzy potkali. Je sice poněkud trpké a nemusí mu chutnat, ale co kdyby... je to můj bráška... a ty, Bože ho vroucně miluješ.“

Cyril s Metodějem doputovali na Moravu a společně šířili dílo spásy, což znamená, že se ze svých slepých uliček dokázali vymotat a to především s pomocí Boží. Kéž se to podaří každému, kdo za to prosí...

Jarka Cýrusová

Klub Míša Kulička a jednota Orel Husovice vás srdečně zve již druhým rokem na

Cvičení dětí v doprovodu svých rodičů.

Pohybové aktivity jsou určeny pro předškoláky od cca 2 let.

Cvičení probíhá každý čtvrtek od 10:00 hodin v Orlovně na ul. Vranovská 93 v Husovicích.

Přijďte se podívat.

Více informací naleznete na stránkách

www.klub.malomorice.cz nebo na tel.: 604 383 292

KALENDAŘ AKCÍ V HUSOVICKÉ FARNOSTI

30. listopadu 2013

V sobotu 30. listopadu budeme vytvářet adventní věnce. Začátek v 14:00 na faře. Pomůcky zajištěny. Příspěvek na věnec 100 Kč.

1. prosince 2013

V neděli 1. prosince odpoledne bude před kostelem program u příležitosti rozsvícení vánočního stromu. Program bude upřesněn.

7. prosince 2013

V sobotu večer 7. prosince bude slavena mše sv. v 18:00 ze svátku Panny Marie počaté bez poskvrny hříchu dědičného. Při mši sv. proběhne přijetí do katechumenátu těch, kteří touží po svátosti křtu. Nutno domluvit na faře.

19. prosince 2013

Zpovědní čtvrtek. 19. prosince v půběhu mše sv. a po ní, při animované adoraci, Vás zveme k vánoční zpovědi. Využijte příležitost přítomnosti více kněží.

A JEŠTĚ NĚCO PRO DĚTI

Svatý Martine, sedlej koně,
těšíme se na první sníh,
kež je hned zítra na balkóně,
na trávě a také na větvích.
Svatý Martine, nezapomeň podkůvky,
co tak dobře pečou mámy,

ať jsou v nich ořechy nebo borůvky,
hlavně když nesníme je sami.
Svatý Martine, nic jsi neváhal,
nebyl to problém pro tebe,
polovinu pláště jsi daroval
a nemyslel jen na sebe.

Jarka

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Lesná, Soběšice a Obřany

Vychází se souhlasem duchovních správců.

Kontaktní adresa: Římskokatolická farnost Brno-Husovice, Vranovská 103, 614 00 Brno,
www.farnost-husovice.cz nebo e-mail: [srdicko.husovice@seznam.cz](mailto: srdicko.husovice@seznam.cz)

Internetové stránky farnosti Brno-Lesná: www.volny.cz/dcbl/index.htm

Odpovědný redaktor: Daniel Kummer

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Neprošlo jazykovou úpravou.
Uzávěrka tohoto čísla byla dne 6. 11. 2013, uzávěrka příštího čísla je 4. 12. 2013.